Прасенцето Трюфелка

Хелън Питърс
Илюстрации Ели Сноудън

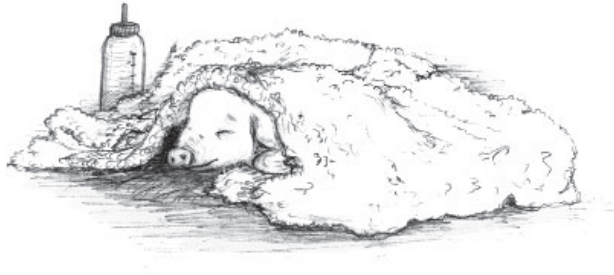

Издателство „Фют“

На Доротея,
Хелън Питърс

На семейството ми,
Ели Сноудън

A Piglet Called Truffle
First published in the UK in 2016 by Nosy Crow Ltd
The Crow's Nest, 14 Baden Place, Crosby Row
London, SE1 1YW, UK

Text copyright © Helen Peters, 2016
Cover and illustrations copyright © Ellie Snowdon, 2016

The right of Helen Peters and Ellie Snowdon to be identified
as the author and illustrator respectively of this work has been asserted
by them in accordance with the Copyright, Designs
and Patents Act 1988.

All rights reserved

This book is sold subject to the condition that it shall not, by way
of trade or otherwise, be lent, hired out or otherwise circulated
in any form of binding or cover other than that in which it is published.
No part of this publication may be reproduced,
stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means
(electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise)
without the prior written permission of Nosy Crow Ltd.

Прасенцето Трюфелка
© Издателство „Фют“, 2022
Текст Хелън Питърс
Илюстрации Ели Сноудън
Превод Юлия Спиридонова
Редактор Албена Раленкова

ISBN 978-619-199-876-0

Глава първа

Горкичкото ми то!

Жасмин се беше изтегнала на леглото с любимото си списание „Практическо свиневъдство“, а до нея подремваха двете ѝ любими котки.

Беше петък и утре нямаха училище, в стаята беше топло и уютно въпреки студа навън в края на ноември, а статията за редки породи прасета беше много, много интересна – как човек да не се чувства щастлив, усмихна се Жасмин.

В този момент от долния етаж се чу гласът на майка ѝ:

– Жасмин, отивам у Картърови, една от кравите им се тели. Искаш ли да дойдеш с мен?

Жасмин бързо хвърли списанието. Господин Картър може и да беше най-намусеният стар фермер, когото познаваше, но той отглеждаше прасета! Нямаше начин да пропусне възможността да посети фермата му.

Татко̀то на Жасмин също беше фермер, но не отглеждаше прасета. Въпреки неспирните молби на Жасмин в тяхната „Ферма на дъбовете“ прасета нямаше.

– След малко се връщам – погали тя котките си. – Чакайте ме тук и поспете.

Мая замърка, а Карамел, свит на кълбо върху одеялото, даже не отвори очи, за да я изпрати.

Майка ѝ Надя вече я чакаше до стълбите, облечена с палто и с гумени ботуши, и подрънкваше ключовете си, както правеше винаги когато губи търпение.

– Хайде, Жас! Грабвай якето, че нямаме време за губене.

Майка ѝ беше ветеринарен лекар и затова я търсеха по всяко време на деня и нощта. Понякога Жасмин си мислеше, че фермерите нарочно изчакват семейството им да седне на масата, за да започнат да звънят по спешност. Жасмин грабна якето

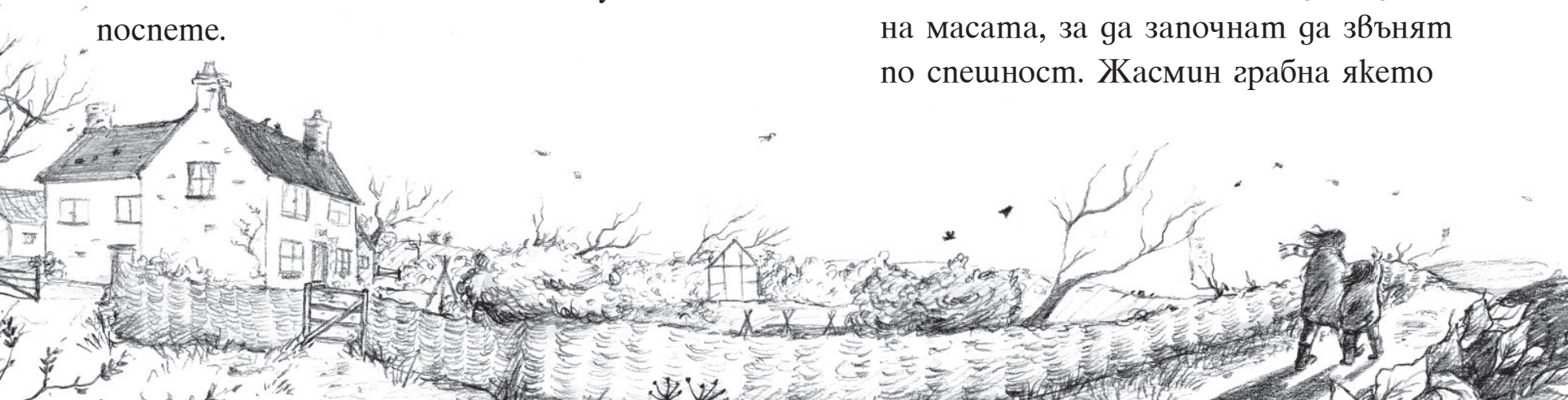

си от куката до готварската печка. Голямата ѝ сестра Ела седеше на кухненската маса и учеше за матурите си. Масата бе покрита с учебници, тестове, листове и химикалки.

– Няма да се бавим – каза мама на Ела. – В печката се пекат пълнени картофи. Наглеждай ги!

– Мхм... – отвърна Ела, без да вдига очи от учебника.

Жасмин и майка ѝ излязоха, прекосиха градината пред къщата и минаха край колибката, в която живееше старата шпаньолка Къпинка. На Жасмин ѝ стана мъчно, като видя колибката. Допреди два месеца в нея живееха две кучета. Но Малинка, сестрата на Къпинка, си отиде от старост. На Къпинка също не ѝ оставаше много време.

Сега колибката беше празна.

Къпинка беше някъде по полето с татко на Жасмин.

Мама отвори градинската порта.

– Ману, Бен, излизам, викат ме по спешност – извика тя към храстите, които ограждаха двора на фермата.

Чу се шумолене и измежду мокрите клонки се подадоха две кални личица. Едното бе на петгодишния брат на Жасмин, Ману. А другото – на най-добрия му приятел Бен, който живееше в къщата в края на черния път.

– Ще опитате ли от нашия сладкиш? – попитаха те и от храстите се подаде мръсен леген.

– Какъв е този сладкиш? – полюбопитства мама.

Жасмин надникна в легена.

– Мисля, че е от кал. С хрупкава коричка от сухи листа.

– Има и жълъди, и плодове от тис – заизброява Бен.

– Убийствено вкусен сладкиш! – заяви Ману.

– Така ли? – подсмихна се мама.

– Ами да! Който го опита, ще умре – изкикоти се Ману.

– Звучи примамливо, но този път ще пропусна – засмя се мама. – Татко ти е при овцете в Тринайсетте акра, а Ела учи у дома, ако нещо ви потрябва, да знаете кой къде е.

– Добре – кимна Ману.

– Благодаря ти, Надя – каза Бен, който винаги беше много учтив с възрастните и затова често му прощаваха пакостите.

– И не яжте от сладкиша! – извика през рамо мама.

– Няма! – обеща Бен. – Благодаря ти, Надя. Довиждане, Надя!

Двете рошави глави се скриха между клонките.

Щом колата влезе във фермата, господин Картър излезе от обора – набит мъж на средна възраст, облечен в кално яке и торбест гащеризон, втъкнат в огромни гумени ботуши. И както винаги, беше намусен.

– Добър ден, Джим! – поздрави мама, като слезе от колата.

Господин Картър не отвърна на поздрава, вместо това изсумтя:

– Прилича ми на седалищно раждане.

Мама отвори бързо багажника и

взе лекарската си чанта и кутии с лекарства.

– Напъва се от часове – допълни фермерът.

– Може ли да отида да видя прасетата? – попита Жасмин.

Господин Картър само изсумтя и момичето прие това за разрешение.

Жасмин беше на половината път към свинарника, когато чу зад гърба си:

– Една свиня тъкмо се опраси. Единайсет парчета!

Новородени прасенца! Жасмин подскочи от радост.

– Внимавай, пази се от свинята – предупреди фермерът.

– И дезинфекцирай ботушите си, преди да влезеш – добави мама. – Ето, вземи – тя извади от багажника кофа, в която имаше шише с дизенфекционен разтвор и четка.

Жасмин взе кофата и я напълни

с вода от крана на поилките. Изсипа вътре разтвора и се върна при майка си. Майка ѝ потопи четката в разтвора и изчетка ботушите си. Жасмин направи същото със своите. Това беше едно от онези досадни задължения като миенето на зъби.

– Не можем да рискуваме да пренесем някоя инфекция между фермите – обясняваше винаги мама.

Сега, когато ботушите ѝ бяха напълно дезинфекцирани, Жасмин закрачи през калните локвички към свинарника.

Всяка кочина имаше врата, разделена на две. Долните половини бяха затворени, а горните – отворени.

Жасмин надникна в първата кочина. Беше празна. Във втората една стара свиня спеше в купчина сено. А от третата долитаха скимтене и грухтене.

Жасмин предпазливо надзърна. В сламата лежеше свиня от породата „Голяма английска бяла свиня“. Новородените прасенца, розови на черни петна, сучеха жадно от майка си, а опашчиците им се завиваха на кравайчета от удоволствие.

Жасмин беше на седмото небе от радост.

– Прекрасни сте! – прошепна тя на прасенцата. – А ти – обърна се към свинята, – си голяма умница!

Господин Картър ѝ беше казал, че са се родили единайсет прасенца. Жасмин се вгледа в стройната редичка прилепени едно до друго розови телца. Едно, две, три... Да, бяха точно единайсет!

Изведнъж нещо привлече вниманието ѝ. Там, в края, под най-голямото и най-дебелото прасенце, сякаш нещо помръдна.

Дали не беше мишка?

Жасмин се приближи. Наистина нещо помръдваше. Какво ли е това? Май нещо розовееше в сламата.

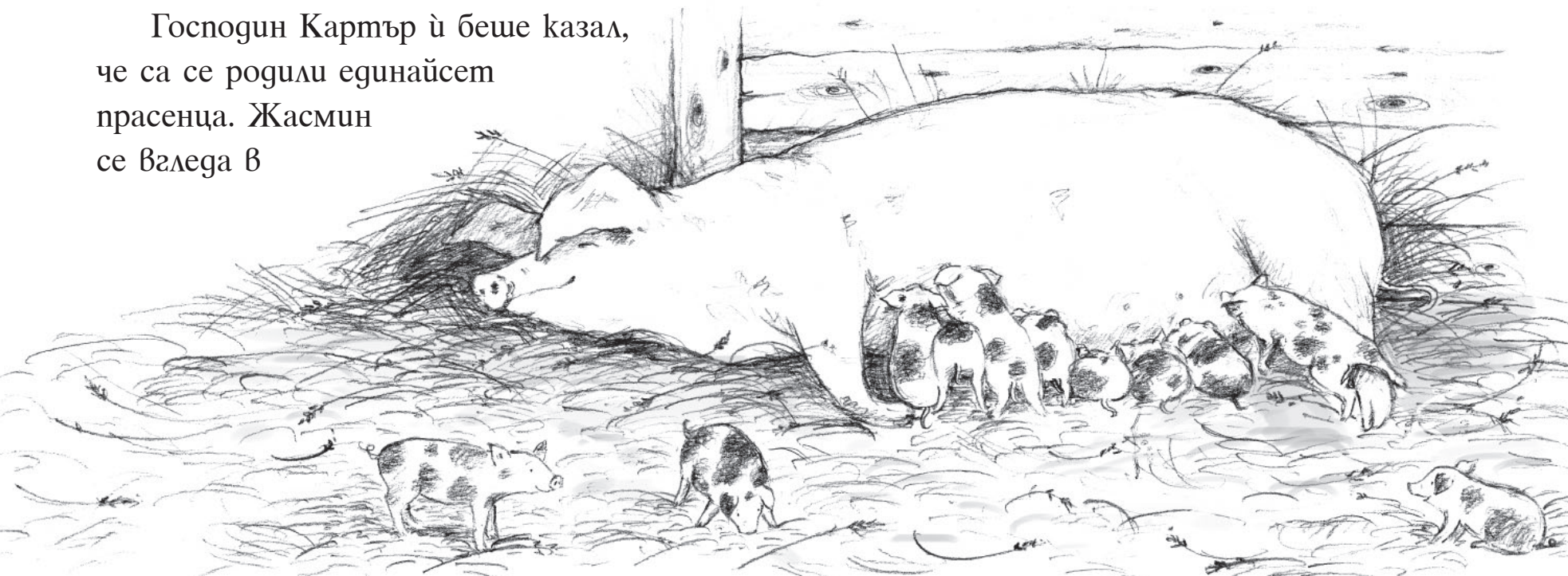

Жасмин дръпна болта, който държеше вратата на бокса затворена. Той не помръдна. Тя започна да го върти и разхлабва лека-полека, докато накрая успя да го извади.

Жасмин влезе в бокса и внимателно затвори вратата. Прасенцата май нямаха намерение да бягат, но знае ли човек?

– Спокойно, само искам да надзърна – успокои тя свинята.

Предпазливо, за да не притеснява сучещите прасенца и майка им, тя стигна до края на редицата, точно до дебелото прасенце.

Да, в сеното определено имаше нещо!

Жасмин приклекна и много внимателно повдигна топлото, меко телце на дебелото прасенце. То квикна възмутено, майка му вдигна глава, оголи жълти зъби и изгрухтя

притеснено. Жасмин припряно намести дебеланчото на друга цицка.

Свинята отпусна глава. Тревогата бе отминала.

Жасмин разрови сламата там, където доскоро бе лежал дебеланчото.

Под сламата конвулсивно шаваше най-малкото прасенце, което някога бе виждала!

Беше наполовина по-малко от братчетата и сестричетата си, не по-голямо от дланта на Жасмин. Очевидно нямаше сили, за да се пребори с останалите за място в редичката.

